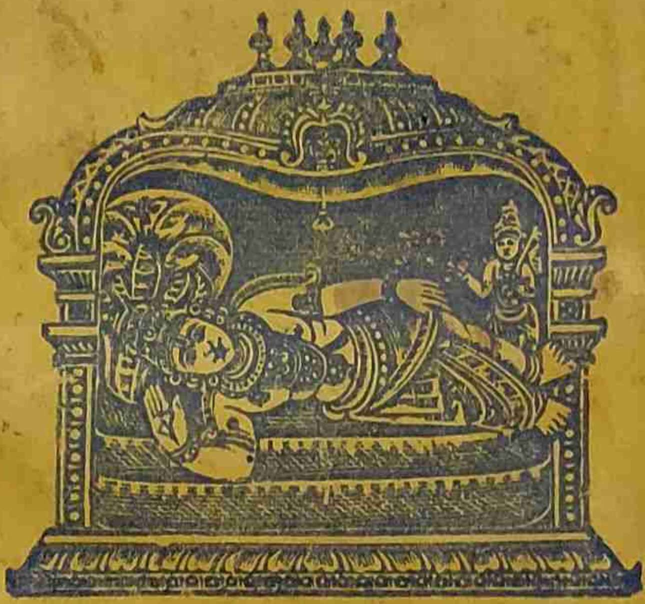


ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:



நர நாராயண

நவவித ஸம்பந்தங்கள்

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

ந ர நா ரா ய ண

நவவித ஸம்பந்தங்கள்

இந்த உபன்யாஸத்தைத் தொகுத்து எழுதியுபகரித்தவர் ஆழ்வார் திருநகரி ஸ்ரீஸூக்தி ரத்நாகரம் ஸ்ரீ-உ-வே இளையவில்லி சடகோபாசார்ய ஸ்வாமிகள்.

பிலவங்க வருஷம் மார்கழித் திங்கள் 1967.

கிடைக்குமிடம் :— மு. கோவிந்தக் கோனூர்
56, சின்னகடைத் தெரு
திருச்சிராப்பள்ளி-2.

நவவித ஸம்பந்தத்தின் முன்னுரை

ஸம்பந்தஜ்ஞானத்தின் அவசியத்தை அறிந்து கொள்ள பெரியோர் பணித்த கதை ஒன்று உண்டு. அதாவது ஓர் வணிகன் தன் மனைவி கருவுற்றிருக்குங்கால் கடல் கடந்து வெளிநாட்டுக்குச் சென்றான். பொருளீட்டு வதிலேயே ஆசைகொண்டு 25 ஆண்டுகள் தன்னூடு திரும்பாமல் அங்கேயே தங்கியிருந்தான். இங்கு பிள்ளை பிறந்து அவனும் தக்க வயதை அடைந்து வியாபாரத்தின் பொருட்டுக் கடல் கடந்து சென்று திரும்பத் துறை முகம் வந்தடைந்து, தன் சரக்கை ஓர் இடத்தில் இறக்கினான். அன்றே தகப்பனும் அத்துறைமுகத்திற்கே வந்து தன் சரக்கையும் அதே இடத்தில் இறக்குகிறான். அந்த இடம் எனக்குத்தான் எனக்குத்தான் என்று இருவருக்கும் சண்டை மூண்டது. ஒருவரை ஒருவர் கொல்லுமளவுக்கு வந்து விட்டது. அப்பொழுது இருவரையும் நன்கு தெரிந்த ஒரு முதியவர் நடுவே வந்து இதென்ன தகப்பனும் மகனுமாயிருந்து இப்படி சண்டை பிடிக்கிறீர்களே என்று உணர்த்தவே, சண்டைக்காக கட்டிப்புரண்ட பிடியிலேயே அன்பும் பாசமும் ததும்பி மகனே என்றும் அப்பா என்றும் தழுவி ஆனந்தத்திலாழ்ந்து இருவர் சரக்கும் ஒன்றாகி ஒரு கலத்திலே உண்டு இல்லமேகி இன்புற்றிருந்தார்களாம்! அதுபோலே முன்னமே முதல் முன்னமேயான அசிதயன அநாதி ஸம்பந்தங்களை மறந்தேன். உன்னை முன்னம் மறந்த மதியின் மனத்தால் என்று இருந்த இவனை ஸதாசார்யன் திருமந்திரத்தையும் அதின் பொருளையும் உணர்த்தி இருவருடைய ஸம்பந்தங்களையும் காட்டிக் கொடுக்க “ பழுதேபல பகலும் போயின வென்று அஞ்சியழுதேன் ” என்று இவன் வருந்த-உன்னை அடைய வேணுமென்று படாதன பாடுபட்டு மனிசர்க்காய் என்று அவன் பட்ட பாட்டையும், சொல்லி “ நாராயண

நன்றே" நானென்று பேருறவைக் காட்ட அவன் சீலத்தில் கால்தாழ்ந்து "அந்தமில் பேரின்பத்து அடியரோடிருந்தமை" என்று திருநாட்டை அடைந்து மீட்சியின்றி கட்டெழில் வானவர் போக முண்பார்கள், என்பதாகும். இப்படிப்பட்ட நவவித ஸம்பந்தத்தை முன்னோர் மொழிந்த முறை தப்பாமல் என் சிற்றறிவுக்கெட்டியவளவு எடுத்துரைக்கின்றேன். குற்றங்களைக் களைந்து குணங்களை அறிவிற் சிறந்தோர் கொண்டாடுவர்களாம்.

இங்ஙனம்,

அடியேன் ராமானுஜ தாஸன்
இளையவில்லி சடகோப தாஸன்
ஆழ்வார் திருநகரி.



ஸ்ரீ மதே ராமாநுஜாய நம:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

பரம காருணிகரான பிள்ளை லோகாசாரியார் அருளிச்செய்திருக்கிற நவவிதஸம்பந்தம் என்கிற ரஹஸ்யக்கிரந்தத்தின் விவரண ரூபமான இந்த உபன்யாஸத்தை, ஆழ்வார் திருநகரி ஸ்ரீ ஸூக்திரத்நாகரம் இளையவில்லி சடகோபாசாரியார் எழுதிக்கொடுத்து உபகரித்தருளினார்.

ஸ்ரீஸ்த நாபரணம் தேஜ: ஸ்ரீரங்கேசயமாச்ரயே.
சிந்தாமணிமிவோ த்வாந்தம் உத்ஸங்கே நந்தபோகிந:

நம ஸ்ரீரங்க நாயக்கையத் ப்ருவிப்ரம பேதத்:

ஈசேசி தவ்யவைஷம் யநிம்நோ ந்நதமிதம் ஜகத் !!

மாதாபிதா யுவ தயஸ் தநயா விபூதிஸ்ஸர்வம்
யதேவநிய மேந மதந் வயாநாம்.

ஆத்யஸ்யந: குலபதேர்வகுளாபிரமாம் ஸ்ரீ மத்
ததங்கரி யுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா.

யோநித்ய மச்சுதபதாம்புஜ யுக்மருக்மவ்யா மோஹத,
ததிதராணி த்ருணாய மேனே.

அஸ்மத் குரோர் பகவதோஸ்ய தயைகஸிந்தோ:
ராமாநுஜயஸ் சரணௌ சரணம்ப்ரபத்யே !

ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதி குணார்ணவம்!
யதீந்த்ர ப்ரவணம் வந்தே! ரம்யஜா மாதரம் முநிம் !!

நவவித ஸம்பந்தங்கள்.

லோகாசார்யாய குரவே க்கிருஷ்ண பாதஸ்யஸூநவெ!
ஸம்ஸாரபோகி ஸந்தஷ்ட ஜீவ ஜீவாதவே நம:-!!

பிள்ளை லோகாசாரியார் அருளிச்செய்த த்வாதச ரஹஸ்யங்களில் ஒன்றான நவவித ஸம்பந்தம் என்கிறவதின் விவரணமாக அமைந்தது இந்த உபன்யாஸம்.

திருமந்த்ரம்-"ஓம் நமோ நாராயணாய," இது எட்டுத் திருவக்ஷரமாய், மூன்றுபதமாயிருக்கும்.

1. ஏகாக்ஷரமான ப்ரணவம் (ஓம்) அ-உ-ம.

2 நம :— ந-ம :

3. நாராயணாய—நார–அயந-ஆய.

இதில் அகாரார்த்தம்,

1. ஸர்வ ரக்ஷகத்வம்.

2. ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகத்வம்.

3. ஸர்வ சேஷித்வம்

4. ஸ்ரீய : பதித்வம் !

இதுவரையில் பிதா புத்ர ஸம்பந்தம் ப்ருக்ருதியின் (அ) என்பதினால் (1)

தாதுவினால் ரக்ஷ்ய ரக்ஷக ஸம்பந்தம்.
சதுர்த்தியினாலே. சேஷ—சேஷி ஸம்பந்தம்.

உகாரார்த்தம்

1. அன்ய சேஷத்வ நிவ்ருத்தி 2. பகவதநந்யார்ஹ சேஷத்வம்	இத்தால் பர்த்ரு பார்யா ஸம்பந்தம்

மகாரார்த்தம்

1. ஆத்மாவினுடையஜ்ஞாநாநந்தத்வம் 2. ஞான குணகத்வம் 3. நித்யத்வம் 4. அணுத்வம் 5. ஏக ரூபத்வம் 6. ஸ்வஸ்மைஸ்வயம் ப்ரகாசத்வம் 7. ப்ரக்ருதே : பரத்வம்,	இத்தால் ஜ்ஞாத்ரு ஜ்ஞேய ஸம்பந்தம்

நம : சப்தார்த்தம்

1: ஸ்வாஹங்கார மமகார நிவ்ருத்தி.

2 நிவ்ருத்தமான ஸ்வரூபத்தினுடைய அத்யந்த பாரதந்த்ரியம்.

3. பாரதந்த்ரிய பராகாஷ்டையான, ததிய சேஷத்வம் 4. பரதந்த்ரனுக்கு அனுரூபமான உபாயம்	இதில் ஸ்வ ஸ்வாமி ரூப ஸம்பந்தம்

நாரசப்தார்த்தம்

1. சேதநா சேதநங்களுடைய நித்யத்வம் 2. அவற்றினுடைய ஸமூஹத்வம் 3. ஸமூஹ அஸங்க்யாதத்வம்	இதில் சரீர சரீரி ரூப ஸம்பந்தம்

அயந சப்தார்த்தம் :—

1.	ஈச்வரனுடைய தாரகத்வம்	இத்தால் ஆதாரா தேய ரூபஸம்பந்தம்
2.	வ்யாபகத்வம்	
3.	நியந்தருத்வம்	
4.	ஸர்வவித பந்துத்வம்	
5.	ப்ராப்யத்வம்	
6.	ப்ராபகத்வம்	
7.	ஸகல ஜகத் காரணத்வம்	

ஆய சப்தார்த்தம் :

1.	கைங்கர்யப்ரார்த்தனை	போக்ய போக்த்ருத்வ ரூபஸம்பந்தம்

நவவித ஸம்பந்தங்கள்

ஸ்ரீய : பதியான ஸ்ரீமன் நாராயணனுக்கும். பத்த-முக்த நித்யர்களென்கிற ஜீவ தத்துவ கோடிகளுக்கும், அநாதிஸித்தமாய் ஒரு காரணத்தால் வந்து மற்றொரு காரணத்தால் தொலைந்து போகும் உடலுறவு போலல்லாமல் "உந்தன்னோடுஉறவேல் நமக்கிங்கொழிக்க ஒழியாது" என்று ஆண்டாள் அருளியபடியே. நாமாக ஒழிக்கப் பார்த்தாலும் ஒழியாததாய். அவனாக ஒழிக்கவென்று பார்த்தாலும் ஒழியாததாய் இருவருமாய் ஒழிக்கப் பார்த்தாலும் ஒழியாததாய் நித்யமான உறவுகளாகும் இவைகள்.

இவ்வுறவுகளை உள்ளபடி அறிந்தவர்களை எம்பெருமான் "அன்றீன்ற கன்னுக்குத் தாயிரங்கி முன்னணை கன்றையும் புல்லிடவந்தவர்களையும், கொம்பிலும் குளம்பிலும் ஏர்க்குமாப்போலே" என்று இவர்களை மிகவும் அபிமானித்து ஏற்றுக் கொள்ளுவானும்.

கொன்றேன் பல்லுயிரை, அன்றே வந்தடைந்தேன் என்கிறபடி பாபிகளாகிய ஜீவர்கள் ஸர்வேச்வரனை அடைய வேணுமென்று கிட்டும்போது. நம் குற்றங்களைக் கணக்கிட்டு தண்டிக்கில் செய்வதென், என்று அஞ்ச வேண்டாதே இவ்வளவு உறவு முறைகளிருக்குமவனை கிட்ட அஞ்ச வேண்டா என்றும் துணிவு பிறக்க ஹேதுவாகிறபடியால் அனைவரும் இந்தஸம்பந்தத்தை அறிந்துகொள்வது அவசியமாகும், இந்த ஸம்பந்தங்களை அடைவுபடுத்தி பகவத் சாஸ்தரம் என்கிற ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பிதாசரக்ஷகச்சேஷீ பர்த்தாஞ்ஞேயோ ரமாபதி : ! ஸ்வாம்யாதாரோ. மமாத்மாச, போக்தாசாத்யம நூதித : !!

என்கிறவசனத்தில் ஆத்யமனு என்று முதலாகிய மூலமந்திரம் எனப்படும் திருவஷ்டாக்ஷரத்தைச் சொல்லிற்று. இந்தத் திருமந்திரத்தில் முதல்பதம் ப்ரணவம். அதில் அ-உ-ம என்கிற மூன்றெழுத்துக்கள் உள்ளது. அதில் அகாரம். ஸ்ரீமந்நாராயணன், ஸகல உலகங்களுக்கும் காரணமாக இருக்கும் தன்மையையும் ரக்ஷகனாக இருக்கும் தன்மையையும் காட்டும்.

ஜகத்துக்கு காரணம் என்பதனால் பிதா எனப்படுகிறான். இதில்:- ஜீவாத்மா நித்யனாகையாலே அவனை

உண்டாக்கிஞன் என்பது எப்படிப் பொருந்தும் எனில் ! மஹாப்ரளயம் வந்த காலம்முதல் ஸ்ருஷ்டி காலம் வரை உடல் உறுப்புக்களொன்றுமில்லாமல் மெழுகிலே ஒற்றிய தங்கப்பொடியைப் போலே, ஸர்வேச்வரன் திருவயிற்றிலே கிடந்தவற்றை கருணையிஞல், போக மோக்ஷங்களை விளைவித்துக்கொள்ள ஹேதுவான உடலுறுப்புக்களை இந்த ஜீவாத்மாவுக்கு கொடுப்பதால் ஸ்ருஷ்டிக்கிருன் எனப்படுகிறது. பிதா—ச- என்கிறவிடத்தில் உள்ள சகாரத்தால் தாயாகவும் இருக்கிருன் என்றதாகும். உலகத்தில் தமப்பன் தாயாக இருக்கமுடியாது. தாய் தமப்பஞக ஆகமுடியாது. பகவாஞே "அத்தஞகி அன்னையாகி ஆளுமெம்பிராஞுமாய்" என்றும் "தஞ்சமாகிய தந்தை தாயொடு தாஞுமாய் அவையல்லஞய்" என்றும் "உயிர்க்கெல்லாம் தாயாய் அளிக்கின்ற தண்டாமரைக் கண்ணன்" என்றும் ஹிதத்தைச் செய்யும் தமப்பஞகவும் ப்ரியத்தைச் செய்யும் தாயாகவும் தானே ஆகிருன் என்பது விசேஷம்.

ஸம்ஸாரிகள் தீம்பிலே தகணேறிப்போய் திருத்திப் பணி கொள்ள முடியாதபோது இனி அரைக்ஷணம் தாமதித்தாலும் இவர்களுக்கு ஆத்மநாசம் உண்டாய்விடும் என்று தாயிஞுமன்பஞனபடியாலே இவர்கள் குன்றனைய குற்றங்களையும் குணமாகக்கொண்டு வயிற்றிலே வைத்து நெடுங்காலம் காத்து ரக்ஷித்து ப்ரளயம் கொண்டு போகாதபடி அவஸரமாய் உண்டு, ப்ரளயம் வந்து உலகமெங்கே என்று கேட்டால் ஏது இங்கே என்வயிற்றைப்பார். மூன்று மடிப்பு விழுந்து மாஸோபவாஸி போலேயிருக்கிறதே என்று மறைத்துவைத்து இவ்வுயிர்களுக்கு தீமையின் வாஸனை தொலையுமளவும் பாதுகாத்து பிறகு வெளியிடுவாஞகிற செயல் தாயிஞுமன்பஞன

படியாலே செய்த செயலாகிறது. மாதா பிதா, புத்ரஸம்பந்தம் என்பது முதலாவது. மற்ற உறவுகளெல்லாம் அதை ஒட்டித்தானே உண்டாகிறது. தாய்வழி உறவுகள் பலர், தமப்பன்வழி உறவுகள் பலர், இங்கு இரண்டு உறவும் அவனே யாகிறாப் போலே அவர்களைச் சார்ந்த மற்ற உறவுகளும் அவனேயாம் "சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ் செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத்தாய் தந்தையும் அவரே யினியாவாரே", என்று இவ்வுறவுகளைக் கூடியிருந்து குளிர்ந்து களிக்கவே அர்ச்சாவதாரமாக கோயில்களிலே வந்து ஸந்நிதி பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறான் எம்பெருமான். "தெளிவிலாக்கலங்கல் நீர்சூழ் திருவரங்கத்துள்ளோங்கும் ஒளியுளார்தாமேயன்றே தந்தையும் தாயுமாவார் என்று உறவு ப்ரகாசிக்கிரது" என்பதை "ஒளியுளார்" என்று காட்டினார், தொண்டரடிப் பொடிகள் திருமாலையில். "உறவு மற்றொருவரில்லை" என்று கழித்தது உடலுறவுகளை. உலகத்தில் தாய்மார்கள் தங்கள் குழந்தைகளை க்ஷாமகாலம் வந்தபோது விற்கவும் துணிந்து விடுவார்கள். தங்களால் ரக்ஷிக்க முடியாதென்று விட்டும் அகன்று போவார்கள். ருசீகர் என்கிற மஹா ருஷி தன் நடுவில் பிள்ளையான சுனச் சேபன் என்பவனை யாகத்துக்கு பசுவுக்காக பணம் பெற்றுக்கொண்டு கொடுத்து விட்டார் தாயும் இசைந்துவிட்டாள்; ஹிரண்யன் ப்ரஹ்லாதனைத் தன்னையே ஈச்வரனாகச் சொல்ல மறுத்ததற்காக பலவிதத்திலும் கொல்லப்பார்த்தான்; அப்படியில்லாமல் ஸ்ரீமந்நாராயணன் தன்னை இல்லை செய்வார்க்கும், "இராமட மூட்டுவாரைப் போலே" என்று, அதாவது பைத்தியம் பிடித்த பிள்ளை தாயைக் கண்டால் கொல்லுவேன் என்று, உண்ணாது மடத்திலே போய்க் கிடப்பான். தாயானவள் இரவில், தன்னை காட்டிக் கொள்ளாமல் யாராவது இங்கு பசியுடனிருக்கிறார்களா என்று கேட்டு இவனைக் கண்டு அவனறியாமல்

அவனுக்கு அன்னமிட்டு அவன் உண்டதும் தன் வயிறு நிறைந்தது போலே மகிழ்ச்சியடைவாள். அது போலே எம்பெருமான் உள்ளே பதிகிடந்து ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக்கொண்டு போரும்படியான குடல்துடக்கான ஸம்பந்தமாகும் இது. ஆக பிதா புத்ரஸம்பந்தம் 'அ' என்கிறப்ரக்ருத்யர்த்தத்தால் அறியப்பட்டதாயிற்று.

2. இனி யிரண்டாவது ஸம்பந்தம் ரக்ஷ்ய ரக்ஷக பாவரூபமான ஸம்பந்தம். இதுவும் முதலெழுத்தான அகாரத்தினுலேயே காட்டப்படுகிறது, அவ ரக்ஷணே என்கிற வினைச்சொல்லில் ரக்ஷிக்கை என்கிற பொருள் தேறுகின்றது. இதனுல் கீழ்ச்சொன்ன உறவுகளினுல் இவனை அவன் காத்து அவரவர்களுக்கு வேண்டும் பலன்களை அளித்து நம்மை யாட்கொண்டருளுவான். "ரக்ஷிக்கும் போது பிராட்டிஸன்னிதி வேண்டுகையாலே இதிலே ஸ்ரீஸம்பந்தம் அனுஸந்தேயம்" என்று இவன் பாபத்தின் கனத்தால் அவனை நெருங்க அஞ்சுவன் பாபியான இவனிடம் அவனுக்குள்ள கோபத்தால் கிட்டினுலும் இவனை தண்டிக்க வேண்டிய நிலைமை உண்டாகும். இந்தஸமயத்தில் பிராட்டி முன்னுக அவனைப்பற்றினுல் அவனை உசிதமான உபாயங்களாலே தன்வசப்படுத்தி சேதனனை அவனுக்காளாக்கி வைப்பவள் பிராட்டியாகையாலே ரக்ஷணத்துக்காக அவளை இறையும் அகலாதே அலர்மேல் மங்கை உறை மார்பனுய் தன் மார்பிலே வைத்துக்கொண்டிருப்பான் என்கிறபடியாலே. அகாரத்திலே பிராட்டி ஸம்பந்தமும் உண்டென்கிறது. பிதா அவன் ச. என்கிறவதினுல் பிராட்டியும் தாயாய் தனித்து நின்று ரக்ஷகத்வத்திலே முக்கியமாக இருப்பவளென்கிறது. இங்கு, அவன் தாயாயிருப்பதினுல் ரக்ஷணம் கை கூடாது; இவளைப் பத்நியாகக்கொண்டபடியாலே உயிர்க்கெல்லாம் தாயானமுறை

ளை இவளிடம் இட்டு வைத்து இவளுக்காகவே தான் ரக்ஷிக்கிறோம் என்கிறவதினால் ரக்ஷகத்வம் அவனிடம் நிலை நின்றதாகிறது. இந்த சேதனர்கள் ரக்ஷிக்கப்பட்ட வர்களாகிறதும் இவளாலே தான் பாபியான இவன் சிக்ஷிக்கப்பட வேண்டியவனாகாமல் ரக்ஷிக்கப்படுவா னாகிறது இவளாலே. இதனை இருவரிடமும் மாறி மாறிக் காணக்கிடைக்கிறது. அவனும் தாயாகி இவளும் தாயாகி இவர்களை ரக்ஷிக்க மேல்விழுவார்கள். ஆகவே ரக்ஷ்ய ரக்ஷகபாவம் இத்தகையது. இதனை குலசேகரப் பெருமாள்.

1. (a) 'தருதுயரம் தடாயேல் உன் சரணல்லால் சரணில்லை
விரைகுழுவும் மலர்ப்பொழில்சூழ் வித்துவக் கோட்டம்மானே'

(b) அரிசினத்தாலீன்ற தாய் அகற்றிடினும்,
மற்றவள் தன் அருள் நினைந்தே அழுங்குழவியதுவே
போன்றிருந்தேனே

என்கிற பாட்டினால் பிதாபுத்ர மாதாபுத்ர என்கிற இரண்டுங் கூடிய ஸம்பந்தஜ் ஞானம் அனைவருக்கும் முந்துற முன்னம் உண்டாக வேணுமென்பதை பெருமாள் திருமொழி 5-ம் பதிகத்தில் முதற்பாட்டாலே அறுதியிட் டார். ரக்ஷகத்வத்தை 4வது பாட்டிலே இட்டுக் காட்டு கிறார்.

2. வாளாலறுத்துச் சுடினும் மருத்துவன் பால்.
மாளாத காதல் நோயாளன் போல் மாயத்தால்.
மீளாத்துயர்தரினும் வித்துவக் கோட்டம்மா-நீ
ஆளாவுனதருளே பார்ப்பனடியேனே.

இங்கு வேறு ரக்ஷகர்கள் எனக்கில்லை "களைவாய் துன்பங் களையாதொழிவாய் களைகண்மற்றிலேன்" என்கிற படி அவன் நமக்கு கஷ்டங்களைக்கொடுப்பதும் ரக்ஷண காரியத்திலேயே சேர்ந்ததுதான், என்பதை மருத்துவன் செய்யும் ரண சிகித்சையைப் போன்றதாம் என்று அறிவுடையார் உணர வேண்டுமென்பது இங்கு காட்டப் பட்டதாம். மருத்வனுய் நின்ற மாமணிவண்ணனிறே இவன், ப்ரபந்ந பரித்ராணம் என்கிற பிள்ளை லோகா சாரியார் ஸாதித்திருக்கும் ஒரு ரகஸ்யத்தில், ரக்ஷிக்கும் வகையை அடைவுடன் அருளிச் செய்திருக்கிருர் அங்கே கண்டு கொள்ளுவது.

3. இனி மூன்ருவது சேஷ-சேஷிபாவரூப ஸம்பந்தம் ஜீவர்களை சேஷபூதர்களென்றும் ஸர்வேச்வரனை சேஷி என்றும் ஸகல சாஸ்திரங்களும் நிலைநாட்டியிருக்கிறது. சேஷத்வமாவது தான் அவனுக்கே அதிசயத்தை உண் டாக்கும் வஸ்துவாக இருக்கை. ஒருயஜமானனுக்கு வீடு நிலம் புத்ரர்கள் மித்ரர்கள் இல்லாள் என்பன பலவும் சேஷமாக இருக்கையாலே யஜமானன் சேஷியென்கிற சொல்லுக்குரியவனுகி இவைகளைத் தன் ஸௌகரியத் துக்கு உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளுகிருன் சேஷ பூதர்களை. இதுதான், சேவகாவ்ருத்தியே சேஷத்வ மாகையாலே, நாய்த்தொழிலெனப்படும். சேஷத்வம் இவனுக்கு விலக்கத்தக்கதன்ருே என்ருல், அந்த நியம மில்லை. ஒரு குணக்கடலான வஸ்துவைக்கிட்டி அதின் குணத்திலே ஈடுபட்டு அவ்விடத்துக்கு நாம் அடிமையாக இருப்பது என்கிற பெருமை நமககு கிடைக்குமா என்று ஆசைப்பட்டிருப்பார்கள். என்போல வென்னில் தாஸீ லோலனுக இருந்தவன் ஒருவன், அவள் உடல் நலமில்லா மல் இருந்தபோது அவள் பிழைத்தெழுந்தால் என் தலையை அறுத்து தருகிறேன் என்று ஒரு காளியம்

மனிடம் ப்ரார்த்தனை செய்துகொண்டாலும், அவள் பிழைத்து இவன் மாண்டால் அவளால் நமக்கு என்ன பயன் என்பதைக்கூட மறக்கப் பண்ணுகிறது, அவளிடம் இவன் கொண்ட அன்பு, தகாததாய் தோஷங்கள் நிறைந்த இடத்திலேயே இப்படி இருந்தால் ஸகல கல்யாணகுணக் கடலாய் ஆண்களையும் தங்களை பெண்ணாக நினைக்கச் செய்யும் பேரழகனான ஸ்ரீமந்நாராயணனைக் கண்டால் அவனிடம் இவன் அடிமையாகச் சொல்ல வேணுமோ ஆகையாலே சேஷத்வம் ஸ்வரூபமே வகுத்த விஷயத்தில் ஆகும்போது. இது திருமந்திரத்தில் முதலெழுத்திலேயே அறியப்படுகிறது அதாவது அகாரம் நான்காவது வேற்றுமையை ஏற்று ஸந்தியில் மறைந்து கிடக்கிறது. இதனை லுப்தசதுர்த்தி என்பர். இதனால் அகாரத்தாலே, சொல்லப்படுகிற ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு என்பது பொருள். எது சேஷம் என்றால் உகாரத்துக்குப்பிறகு இருக்கும் மகாரத்தாலே சொல்லப்படுகிற ஜீவாத்மாவானவன் சேஷம் என்று பொருள். இது அவன் குணமடியாக விளைந்தது, ஆகையாலே ஸகல கல்யாணகுணாகரத்வம் என்பதும் அகாரத்தின் பொருளாக அமையப் பெற்றது. இதனைப் பெருமாள் திருமொழியில் மூன்றாவது பாட்டில் நன்கு அருளிச் செய்திருக்கிறார்.

3. "மீன்னோக்கு நீள்வயல்சூழ் வித்துவக் கோட்டம்மா
என்பால் நோக்காயாகிலும் உன் பற்றல்லால் பற்றிலேன்
தான்நோக்கா தெத்துயரம் செய்திடினும்-தார்வேந்தன்
கோல் நோக்கி வாழுங்குடி போன்றிருந்தேனே."

இங்கு ஓர் அரசனுக்கு குடிமக்கள் எப்படி சேஷபூதர்களோ அப்படியே என்கிற உவமை நோக்கத்தக்கது. எத்துயரம் செய்திடினும் என்பதனால் குணமன்றி கொடுங்

கோன்மையுடனிருப்பினும் ராஜ விஸ்வாஸம் அன்னோட்டவர்களுக்கு அவசியம் என்பது தேறுகிறது இங்கும் குணத்தாலே உண்டாகும் சேஷத்வத்திலுங் காட்டில் ஸ்வரூப ப்ரயுகத்தமான-அதாவது தாமான தன்மையினாலே உரிய தாய் காரணத்தை அடிப்படையாகக் கொள்ளாத சேஷத்வம் என்பதாகும், இதை சக்ரவர்த்தித் திருமகனிடத்தில் ஸீதாப்பிராட்டி வைத்திருக்கும் அன்புக்கு அவரிடமிருக்கிற குணங்களும் அழகும். காரணமல்ல. அவைகளை அவரிடமிருந்து பிரித்து அதற்கு மாறாக தூர்க்குணங்களும் விகாரமான தோற்றமும் இருப்பினும் இப்போதுள்ளது போலவே அன்புற்றிருப்பேன் என்று சபதமிட்டுச் சொல்லுகிறாள் அனஸூயை என்கிற ருஷிபத்னியிடம் அதுதான் சேஷத்வத்திலே நிலைநின்ற தன்மையாகும். குணமில்லாத போது போய் விடும். அது கூடாது இது தான் ஜீவாத்மாவின் தன்மையில் முக்கியமானதாகும். சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம். சேஷத்வமில்லாத போது ஸ்வரூபமில்லை என்று நிலை நாட்டப் பட்டிருக்கிறது. இது ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான தாஸ்யம்.

4. இனி நான்காவது பர்த்ரு-பார்யா ஸம்பந்தம் :—

சேஷமான வஸ்துக்களிலே பார்யை என்கிற ஸம்பந்தமும் கூடியிருப்பினும் தனித்து இந்த ஸம்பந்தஜ்ஞானம் அவசியமாகிறது இதை திருமந்திரத்தில் உகாரத்திலே காணலாம அகாரத்தாலே சொல்லப்படுகிற ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு மகாரத்தாலே சொல்லப்படுகிற ஜீவன் அடிமை என்று சாதாரணமாய்ச் சொல்லுவது போறாது. ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கே என்கிற தேற்றம் அவசியமாகிறது. ஹிரண்யன், ராவணன் முதலானவர்

களைப் போலே நான் ஒருவருக்கும் சேஷமானவனல்லன். எனக்கு நானே எஜமானன் என்றிருக்கும் தன்மையும் அல்லது வேறுபலருக்கு சேஷம் என்றிருக்கும் தன்மையும் கழியப்பெறவேணும்.

அப்போது தான் பகவத்சேஷத்வம் ஸித்திக்கும், அது என் போல வென்றில் ஒரு பதிவ்ரதையான பெண், பர்த்தாவைத் தவிர வேறு ஒரு ஆடவனை மனத்தாலும் நினையாளோ அப்படிப்பட்ட நிலை என்பது இங்கு குறிக்கோளாகையாலே அதை இந்த உகாரம் அநந்யார்ஹத்வம் எனகிற தன்மையை நிலைநாட்டி வைக்கிறது. மற்றொருவருக்கு சேஷப்படுகையை ஸ்வரூப நாசமாகவே கொண்டது. இதனை ஆண்டாள் நாய்ச்சியார் திருமொழியில்

"வானிடை வாழுமவ்வானவர்க்கு மறையவர்
வேள்வியில் வகுத்த வவி."

கானிடைத்திரிவதோர் நரி புகுந்து கடப்பதும் மோப்பதும் செய்வதொப்ப
ஊனிடையாழி சங்குத்தமர்க்கென்று உன்னித் தெழுந்த வென்தட முலைகள்
மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வாழகில்லேன் கண்டாய் மன்மதனே.

என்கிற பாட்டிலே உறுதியாய் உரைத்திருக்கிருள். இதற்கு மூலம் திருத்தகப்பனாராகிய பெரியாழ்வார்

"அன்னிப்பின மற்றொருவர்க்கென்னைப் பேசலொட்டேன்
மாலிருஞ் சோலையம்மாயர்க்கல்லால் கொற்றவனுக்கிவளாம்
என்றெண்ணிக் கொடுமின்கள், கொடீராகில, கோழம்பமே."

என்று இவ்வர்த்தத்தை நிலை நாட்டியிருப்பதேயாகும் இதனை பெருமாள் திருமொழியில்; 5-2-ல்.

"கண்டாரிகழ்வனவே காதலன் தான் செய்திடினும்
கொண்டானையல்லால் அறியாக் குலமகள் போல்
விண்டோய் மதிள்புடை சூழ் வித்துவக் கோட்டம்மா நீ
கொண்டாளாயாகிலும் உன்குறைகழலே கூறு
வனே."

என்று ஒரு பெண் பர்த்தாவால் கைவிடப்பட்டாலும் அவள் மற்றவர்களுடன் கூடி அழிந்து போகாமல் தன் கற்பைக் காப்பாற்றிக் கொண்டிருந்தால் ஒரு காலத்தில் பர்த்தாவினால் அங்கீகரிக்கப்படலாம். அப்படியில்லாமல் தன்நிறை காப்பை இழந்து விடுவாளாயின் உதவாதவளா கிருப்போலே இந்த ஜீவாத்மாவும், அநந்யார்ஹ சேஷத் வத்திலே நிலைநிற்காமல், அன்ய தேவதாந்தரங்களை வழி பட்டு அவர்களையும் பரதேவதையாகச் சொல்லி வருபவர் களுடன் கூடியாடி, கோஷமிட்டுவந்தால் சேஷத்வமே அழிந்து பரம்புருடனான பகவானால் கைக்கொள்ளப்படவே மாட்டான். ஆத்ம நாசமே விளையும். இங்கு ஆணாகிய நம்போலியரை ஸ்ரீமன் நாராயணனுக்கு எப்படி பார்யை யாகச்சொல்லலாகும் என்கிற கேள்வி எழக்கூடும். இங்கு ஜீவாத்மாவின் உடலமைப்பு எப்படியிருந்தாலும் ஜீவனின் தன்மை பரமபுருஷனாகிய எம்பெருமானுக்கு பார்யையா கும் நிலைமையிலுள்ளதாகும். அதற்குத் தக்க குணங்கள் பதிவ்ரதையான பெண்ணுக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கும் பொது வாக உள்ளதாகும். அதில் முதலாவது அநந்யார்ஹ சேஷத்வம், அதைக் குறிப்பாக காப்பது தான் கடமை உயிர்களுக்கு. இதனை முக்கியமாகக் கொண்டே, ஆழ்வார் கள் தாங்கள் நாயிகாபாவத்தை அடைந்து நாயகனான எம் பெருமானை, காதலுக்கு விஷயமாக்கி பாசுரங்களைப்பாடி மகிழ்ந்திருக்கிறார்கள். எம்பெருமானுக்கும் இவர்களின்

இப்பேச்சுக்களில் உகப்பு அதிகம். ஆகையினால் பகவானுக்கு நாயகியின் பேச்சில்லாத வேதத்திற்காட்டிலும் நாயகியின் பேச்சுக்களுள்ள திவ்யப்ரபந்தங்களில் ஆசை மிக உண்டாம். ஆகையாலே தன் உத்ஸவங்களில் இதை முன்னே ஓதுவிக்கிறான். வேதம் பின்னே தள்ளப்படுகிறது. ஆக பர்த்ருபார்யாஸம்பந்தம் மற்ற எட்டு ஸம்பந்தங்களைக்காட்டிலும் மிகவும் உயர்ந்ததாக பெரியோர்கள் பணித்துள்ளனர்.

" கந்தல் கழிந்தால் ஸர்வர்க்கும் நாரீணா முத்தமை யுடைய அவஸ்தைதவரக்கடவதாயிருக்கும். "

அதாவது கந்தல் என்று சொல்லப்படுகிற இந்த உடல் இனிமேல் மறுபிறவியில் இல்லை என்கிற மோக்ஷம் உண்டாயிற்றென்றால் பிராட்டியின் தன்மையை அடைந்ததாகவே கருதப்படும் என்று சொல்லப்படுகிறபடியாலே, பிராட்டிமாரிலும் இன்று வந்த முக்தனிடம் எமபெருமானுக்கு அன்பு பெருகிச்செல்லுமாம். இங்கு ஒரு சுவையான விஷயம் காணீர். பர்த்தாஜ்ஞேயோ-ரமாபதி : என்கிற வாக்கியங்களால் பர்த்தா என்பதனால் பர்த்ரு பார்யா ஸம்பந்தமும் ஜ்ஞேய : என்பதனால் ஜ்ஞாத்ரு ஜ்ஞேய ஸம்பந்தமும் சொல்லி மேலே ரமாபதி : என்பதனால் பிராட்டிக்கு பதியாக இருப்பவன் இந்த ஸம்பந்தங்களுக்குரியவனாகிறான் என்பதற்காக நடுவில் வந்துள்ளது. அப்படிக்கொள்ளுவதுடன் மற்றோர் வகையில் பொருள் கொள்ளலாம், அதாவது இந்த, ஜீவனுக்கு ஸர்வேச்வரனை பர்த்தாவாக அறியத்தக்கது. எனபோலவென்றால் எம்பெருமான் எப்படி ரமாபதியாக இருக்கிறானோ அதுபோலவே முக்தாத்மாவின் சேர்க்கையினால் மாப்பிள்ளையாகிறான். அது தோன்றவே அழகிய மணவாளன் என்கிற திருநாமத்தை ஸ்ரீ ரங்கநாதன் பெற்றிருக்கிறான். ஒவ்வொரு ஜீவாத்மலாபத்திலும் புதுமாப்பிள்ளையாகத்திகழ்கின்றான் அழகிய

மணவாளன் என்னத்தகும். இதனால் பர்த்ருபார்யாஸம்பந்தம் விசேஷமானது.

5. இனி ஐந்தாவது ஞ்யாத்ரு ஞ்ஞேய ஸம்பந்தமாகும். இது திருமந்திரத்தில் மகாரார்த்தத்தால் தெரிவிக்கப்படுகிறது. மகாரம் இருபத்தஞ்சாமக்ஷரமாய் ஞான வாசியுமாயிருக்கையாலே ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது என்று மன ஞானே என்கிற வினைச்சொல்லின் பொருளாகையால் அறிவுடையவன் என்பது இந்த ஜீவனுக்கு லக்ஷணமாகிறது. அறிவு என்பது எதையாவது பற்றியே தான் இருக்கும். அதாவது அறியப்படுவது எது என்றால் உலகத்தில் பற்பல வஸ்துக்களையும் அறிவுக்கு விஷயமாகக் கொள்ளுவது இயல்பே. அது பயனற்றது. ஆத்மா அறிவைப்படைத்திருப்பது ஸ்ரீமன் நாராயணனை அறிந்து கொள்ளவேயாம்.

"ஒண்டாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு"

என்பதனால் மற்றவற்றுக்கு உபயோகப்படும் உணர்வு உணர்வு என்கிற சொல்லுக்கே அருகதையில்லாதது என்பது ஆன்றோர் கொள்கை. இதனை பெருமாள் திருமொழியில் ஆறுவது பாட்டில் அருளிச் செய்கிறார்.

5. செந்தழலே வந்து அழலைச் செய்திடினும் செங்கமலம்
அந்தரம் சேர் வெங்கதிரோர்க்கல்லால் அலராவால்
வெந்துயர் வீட்டாவிடினும் வித்துவக் கோட்டம்மா உன்.
அந்தமில் சீர்க்கல்லால் அகங்குழைய மாட்டேனே.

இப்பாட்டிலே தாமரையைச் சொன்னது இங்கு மானஸ பத்மம் எனக்கொள்ளத்தகும். என்னெஞ்சாகிய தாமரை சூரியனைப் போன்றவனான ஸ்ரீமன் நாராயணனை அரியத்

தான் உரியதாகிறது. அப்போதுதான் அலர்ந்து அழகும் மணமும் பெறுகிறது. இதர விஷயங்களில் செல்லும் அறிவு விகாஸத்தை உடையதாகச் சொல்ல முடியாது; அவைகள் அழியுந்தன்மையதாகையாலே அவைகளைப் பற்றிய அறிவும் அழியக்கூடியதே; எம்பெருமான் என்னும் அழிவற்றவனாகையாலேயும் ஸகல கல்யாண குணங்களை நிரைத்துக் கொண்டவனாகையாலே. அவைகளை எப்போதும் அறிவுக்கு விஷயமாகக் கொண்டு குறையுபவம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கத் தகும் என்பதை,

"உன் அந்தமில் சீர்க்கல்லால் அகங்குழைய மாட்டேனே"

என்று நிரூபித்திருக்கிறது இங்கு இதனால் கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட பர்த்ருபார்யா ஸம்பந்தத்தின் முக்கியமான, மற்றொரு, தெய்வம் தொழாமைக்கு எது அவசியமென்றால் தன் பர்த்தாவின் குணங்களையே எப்போதும் நினைந்து நைந்துருகி யிருப்பது என்பதே அவசியமாகிருப் போலே பகவத் குணங்களையே தன் அறிவுக்கு விஷயமாக்கிக் கொண்டிருக்கை இதற்கு மேற்பட்ட ஆனந்தம் கிடையாது. "நின் புகழில்வைகும் சிந்தையிலும் மற்றினிதோ நீ யவர்க்கு வைகுந்த மென்றருளும் வான் என்று இங்கு. நின்னவா நில்லா நெஞ்சு என்கிற சஞ்சலமான மனத்துக்கு பகவத் விஷயமான அறிவு உணவாகக் கிடைத்தபின் வைகுண்ட வாஸமும் வேண்டேன் என்கிறவளவு பரமானந்தம் உண்டாய் விடுகிறது என்பது ஸாரார்த்தம்.

6. இனி ஆறுவதான ஸ்வ ஸ்வாமி-பாவரூப-ஸம்பந்தம் இது திருமந்திரத்தில் மத்திம பதமான நம: என்பதின் பொருளாக அமைந்துள்ளது; ம: என்றால் எனக்கு என்று பொருள். ந, என்று அஃதிலலை என்கிறது.

கீழே சொல்லப்பட்ட மகாரத்தாலே சொல்லப்படும் ஜீவன் சொல்லிக்கொள்ளும் படியிது எனக்கும் பிறர்க்கும்

உரியதல்ல எம்பெருமானுக்கே, "சேஷம் என்கிறதை எனக்கு ஸ்வாமி எம்பெருமான் தான் என்பதால் நிலை நாட்டித்தருகிறது. இது உகாரத்தின் விரிவு" இதனை பெருமாள் திருமொழியிலே எட்டாவது பாட்டிலே காட்டியிருக்கிறார்.

6. தொக்கிலங்கியாறெல்லாம் பரந்தோடித் தொடுகடலே
புக்கன்றிப் புறம்நிற்கமாட்டாத மற்றவை போல்
மிக்கிலங்கு முகில் நிறத்தாய் வித்துவக் கோட்டம்மா
உன் புக்கிலங்கு சீரல்லால் புக்கிலன்காண்
புண்ணியனே.

இங்கு ஆறுகள் "நதிநாம் ஸாகரோகதி:" என்று கடலிலே சேருவதே தனக்குப் பெருமையாகவும் கடலை ஸ்வாமி என்றும் நதிகளை ஸ்வம் என்றும் சொல்லத்தகும் எஜமானனைச் சேர்ந்துதானே அவனுடைய பொருள்கள் பெருமையை அடைய முடியும். இங்கே புண்ணியனே என்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது: எம்பெருமான் புண்ணியன் என்றால் புண்ணியத்தின் பலனாகவே ஒருவன் ஸ்வாமியாவது, புண்ணியங்களுக்கெல்லாம் புண்ணியன் எம்பெருமான் ஸர்வஸ்வாமியாகிறான், மற்ற தேவதைகளெல்லாம் இவனை அடைந்து தாங்கள் பெருமையடையத்தக்க, "ஸ்வாமித்வம், ப்ரும்ஹ ஹணிஸ்திதம்' என்கிறபடியான, ஸ்வஸ்வாமி பாவரூப ஸம்பந்தம் விசேஷமானது, அகில ஜகத்ஸ்வாமின், அஸ்மத் ஸ்வாமின் என்று கத்யத்ரயத்தில் எம்பெருமானார் அருளிச் செய்திருக்கிறார். ஊர்ப் பொதுவான ஸம்பந்தம் மாத்திரம் போருமோ எனக்கே ஸ்வாமி என்று தன்னிடம் இருக்கும் ஸ்வம் என்கிற தன்மையை தானே யிசைந்தமைக்கு வாசகமாக அஸ்மத் ஸ்வாமின் என்கிறதும் அவசிய மாகும், " யான் எனதென்றும் அபிமானம் தவிர்ந்திருப்

பார்க்கு இது போலில்லை "மாதவமே" என்றும் "நீர்நும தென்றிலவ வேர்முதல் மாய்த்து" என்றும் அஹங்கார மமகாரங்களை அறவெ ஒழிகக வேண்டியிதின் அவசியத் துக்கு இந்த ஸ்வஸ்வாமி பாவ ஸம்பந்தமே, முதல்ப் படியாகும், பாகவத சேஷத்வம். அதாவது எம்பெரு மானடியார்க்கு அடிமையாக இருத்தல் எல்லை நிலம். அடியா-ரடியார் தம்மடியா ரடியார்தம்மடியார் அடியோங் களே என்கிற ஆழ்வார் பாசுரத்துக்கடி" இந்த நமச்சப்தார்த்தமேயாகும் " எந்தம்மை விற்கவும் பெருவார் களே" என்பது ஸ்வம்மாந சேதனர்களின் பாரதந்த்ரய ஸ்வரூபத்துக்குப் பாங்கானது இது.

7. இனி ஏழாவது ஆதார ஆதேய பாவரூப ஸம்பந்தம் இது திருமந்திரத்தில் மூன்ருவது பதமான நாராயண என்கிற சொல்லிலிருந்து கிடைப்பது. நாரங்களில் ஜீவாத்மாக்களின் கூட்டங்களும் சேர்ந்ததுதான் அதாவது ரிங்க்ஷயெ என்கிற (தாது) வினையின் பொருள் அழியும் தன்மையைச் சொல்லி அது இல்லாதது என்று நித்யமான வஸ்துக்களைச் சொல்லும் நார சப்தம், இந்த அழிவில்லாத ஜீவன் எதிலே நிலைத்து நிற்கிறது என்ருல் ஸ்ரீ மந்நாராயணனிடமே தான். நாரங்களுக்கு அயனம் இருப்பிடம் என்கிறது.

பகவான் எங்கும் நிறைந்திருப்பதே இவைகளுக்கு ஆதாரமாக இருப்பதற்காகவே தாயினு மன்பனுகையாலே இவைகளைப் பிரிந்திருக்க மாட்டாதே மடியிலே வைத்துக் கொண்டிருக்கும் தாயாகிருன். உறங்குகிறப்ரஜையை தாய் முதுகிலே அணைத்துக் கொண்டு கிடக்குமாப் போலே இவர்கள் தன்னையும் ஈச்வரனையும் மறந்திருக்கும் போதும் தான் இவர்களை விடாதே இருக்குமிருப்பு இதனை பெருமாள் திரு மொழியில் காட்டியது ஐந்தாவது பாட்டில்

"வெங்கட்டிண் களிறடர்த்தாய் வித்துவக் கோட்டம்
மானே
எங்குப் போயுய்கேன் உன்னிணையடியே அடைய
லல்லால்
எய்கும் போய்க்கரை காணாது எறி கடல்வாய்
மீண்டேயும்
வங்கத்தின் கூம்பேறும் மாப்பறவை போன்றேனே!

இங்கு ஒரு பறவையை ஜீவாத்மாவுக்கு உவமையாகக் கூறியிருத்தல் வேதாந்த வழக்காலே இரண்டு பறவைகள் ஒரு மரத்திலே வந்து தங்கியதாம் அதில் ஒன்று அம்மரத்தில் உள்ள பழங்களைப் புசித்தும் இளைத்துப் போகுமாம். மற்றொன்று அப் பழங்களை விரும்பாமல் உண்ணாமலே இருந்தும் வாட்டமின்றியும் ஒளியுள்ளதாயும் விளங்குகிறது என்று. இதில் கரும பலனை அனுபவிக்கவே ஜீவன் உடலில் புகுத்தப் படுகிறான். அவனுக்கு ஆதார பூதனாக இருப்பதால் இவனை விடாதே பின் துடர்ந்து ஈச்வரனும் இவ்வுடலிலே புகுந்து கரும பலனாகிற பழத்தைப் புசியான். ஆகையாலே மழுங்காத ஞானச்சுடருடன் எப்போதும் போலவே ப்ரகாசிக்கிறான் என்பது பொருள். ஆகையாலே இங்கு பறவை ஜீவன் ஆதாரம் கடலில் செல்லும் கப்பல் போன்றவன் பரமாத்மா. ஸம்ஸாரமாகிற ஸமுத்திரத்தில் நம்போன்றவர்களைக் கரை சேர்ப்பதற்காகப் புறப்படுகிறது. அதின் உச்சியில் பறவை போன்று ஜீவன் அதிலே சேர்ந்திருக்கிறது நடுக்கடல் சேர்ந்த பின் அந்தக் கொம்பை விட்டு பரந்து. எங்குச் சென்றாலும் கரையே காணாது அலமந்து திரும்பவும் அந்த கப்பல் கொம்பையே வந்து அடைவதைத் தவிர வேறு ஆதாரம் உண்டோ?

"துன்பக் கடல்புக்கு வைகுந்தனென்பதோர் தோணி பெறாதுழல்கின்றேன்" என்றும் விஷ்ணு போதம்

என்கிற விசேஷ வசனத்தால் இக்கரைக்கும் அக்கரைக் கும் இடைவிடாது சேர்ந்திருக்கிறது இந்தக் கப்பல் விஷ்ணு என்றால் எங்கும் இடம் கொண்டதன்றோ, உலகில் உள்ள கப்பல்களைப் போலே கடலில் ஆபத்துக் குள்ளாகி அமிழ்ந்து போமதன்று, அபாய மில்லாத விஷ்ணுவாகிய கப்பல் இதை ஆதாரமாகப் பற்றியவர் களுக்கு நிர்ப்பயமாய் கரை சேரத்தக்க ஸாதநம், ஸர்வா தாரபூதனானவனே, இந்த ஸம்பந்தத்தை உணர்ந்தால் "நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான்" என்று ஆண் டாள் அறுதியிட்டபடி நமக்கு கைங்கர்ய மாகிற ஸாம் ராஜ்யத்தை அளிக்கும் என்பதை உணர்த்துகிறது நாராயண பதம்.

8. இனி ஆத்மா ஆத்மீய ரூப ஸம்பந்தம் வருமாறு.

இதுவும் நாராயண என்கிற சொல்லிலிருந்தே தேரு கின்றது. எப்படி என்றால் நாரங்களை அயனமாக உடை யவன் என்கிற பொருளுடையதாகக் கொண்டால். நாரங்களாகிற ஜீவாத்மாவினுள்ப் புகுந்து. அவை கள் எங்குச் சென்றாலும் தானும் கூடவே செல்லும் தன்மையனாய் இவர்கள் எங்கு அவனைக்காண வேணு மென்று கூப்பிட்டாலும் அங்கெல்லாம் முகங்காட்டி பதில் சொல்லிப் போரும் ஸௌலப்யத்தை, நிலை நாட்டுகிறது. ஆகாசம் எங்கும் நிறைந்து எல்லாப் பொருளும் தன்னிடம் இருக்கப் பெற்றாலும் அனைவரையும் நியமிக்க சக்தியுடையதன்று ஈச்வரன் உள்ளே நின்று எல்லாவற்றையும் இயக்கும் தன்மையனாகிற பெருமையை இங்கு விசேஷித்துச் சொல்லப் படுகிறது.

கீழ் ஆதாரமாகிற தன்மையால் பரத்வம். இங்கு ஆதேயம் என்கிற மாராட்டத்தால், ஜீவன் ஆதாரம் என்கிற நிலமை உண்டாகாது. உடலிலே ஜீவாத்மா

இருக்கிறன் என்றால் உடல் ஆதாரமல்ல உள்ளிருக்கும் ஜீவாத்மாவே ஆதார பூதன: உயிர் பிரிந்தபோது உடல் சாய்ந்து விடுகிறபடியாலே உயிரே ஆதாரம் என்பதை அறிகிறோம். அது போலவே நாரமென்கிற ஜீவனிடத்தில் அயனம் என்கிற தன்மை, ஆதாரம் என்கிற பொருளில் பொருந்தாது. ஆகையால் அவை களை உள்ளிருந்து இயக்குமவன் எம்பெருமான் என்கிற பொருளே இங்கு கொள்ளத்தகும். இது தான் ஆத்மா என்கிற லக்ஷணத்துக்குரியதாகிறது. இதனை குல சேகரப் பெருமாள் திருமொழியில் 7-வது பாட்டில்.

7. "எத்தனையும் வான் மறந்த காலத்தும் பைங்கூழ்கள்
மைத்தெழுந்த மாமுகிலே பார்த்திருக்கும் மற்றவை
போல்
மெய்த்துயர் வீட்டாவிடினும் வித்துவக் கோட்டம்மா
என் சித்த மிக உன்பாலே வைப்பனடியேனே."

இங்கு மெய்த்துயர் வீட்டாவிடினும் என்பது குறிக் கொள்ள உரியது. மெய் என்றால் உடல். அதின் துயரை உயிரே போக்க வேணும். அப்படிப் போக்காமலிருந்தாலும் உயிரைவிட்டு உடல் எங்கே போக முடியும். என சித்தம் மிக உன்பாலே வைப்பன். உயிரிலே ஜாக்கிரதையாய் இருக்கும் உலகினரைப்போலே என்னுடைய நெஞ்சை உயி ராகிய உன்னிடமே எப்போதும் வைப்பேன். அதற்கு உன்னைத் தேடிப்போக வேணுமோ? "உடல்மிசை உயி ரெனக்கரந்து எங்கும் பரந்துளன்" என்கிறபடியே எனக்கு ஆத்மாவாயிருப்பதுபோலே ஸகலசராசர வஸ்துக் களிலும் நீ மறைந்திருக்கிறவற்றை முதலிலே சாஸ்திரத் தாலே கண்டு பின்பு உன் அருளாலே "காண்பனவன் கண்களாலே" என்றும் என்றேனும் கட்கண்ணால் காணாத அவ்வுருவை நெஞ்சென்று முட்கண்ணேல் காணு முணர்ந்து என்று அகக்கண்ணால் கண்டு எங்குமுளன்

கண்ணன் என்று சொன்ன ப்ரஹ்லாதாழ்வானைப் போல காணக்கடவேன் என்னும் ஸம்பந்த விசேஷம் ஸர்வாத்ம பாவம் என்கிற விஷ்ணு தத்வத்துக்கு உள்ளது. இதுவே அந்தர்யாமித்வம் என்று பேசப்படுகிறது

இப்படி அவனையே ஆத்மா என்றும் தங்களை அவனுக்கு உடல் என்றும் ஞானிகள் உறுதி பூண்டிருப்பது தான் தத்வம். எம்பெருமான் திருவுள்ளம் இதற்கு நேர் மாறாக உள்ளது. அதாவது கீதையில் ஞாநீது ஆத்மைவ மே மதம் என்கிறான் கண்ணன். அதாவது என்னிடம் வந்து அல்ப்பமாயும் அஸ்திரமாயும் உள்ள ஐச்வரியகைவல்யங்களைக்கேட்டு பெற்றுக்கொண்டு என்னை விட்டுப்போகுமவர்களைப் போலல்லாமல் என்னையே வேணுமென்று மிக விரும்பும். நான் இல்லையானால் உயிர்வாழமாட்டாத மஹாத்மா என்கிறவர்கள் தான் எனக்கு ஆத்மா. நான் எல்லாருக்கும் ஸாதாரண ஆத்மா என்று வேதனூலோதுகின்றது உண்மைதான். என் மதம் ஞானிகளே எனக்கு தாரகர்களாகையாலே அவர்கள் எனக்காத்மாவாகிய மஹாத்மா. ஸமஹாத்மா ஸுதுர்லப: எனக்கு அப்படிப்பட்டவர்கள் கிடைப்பது மிகவும் அரிதாய் இருக்கிறதே? என்று வருந்துகிறான். அக்குறை தீர உண்ணும் சோறு பருகு நீர் தின்னும் வெற்றிலையும் எல்லாங்கண்ணனென்றும் உறுதிப்பாட்டுடன் நம்மாழ்வார் தோன்றினார். அவர் கண்கள் சிவந்து என்று துடங்கி ஒருவன் அடியேனுள்ளானே என்று தனக்குள் அந்தராத்தமாவாக இருக்கிற எம்பெருமானைப்பேசினைப் போலே அறிவாருயிராணய் என்று அவனுக்கும் அந்தராத்மாவாக அவனை உள்ளபடியறிந்த ஞானிகளை ஆழ்வாரே அருளிச்செய்திருக்கிறார். இது எம்பெருமானுடை ஸௌசீல்ய குணாதிசய விளக்கம். அதாவது பெரியவன் சிறியவனோடு புரையறக்கலக்கை என்கிற மஹா குணம், இதை பக்தர்கள் கொண்டாடும்படி அமைந்துள்ளது.

9. இனி போக்த்ரு போக்ய பாவ ரூபஸம்பந்தம். அதாவது போக்தா- என்றால் உண்பவன். போக்யம்- என்றால் எது உண்ணப்படுகின்றதோ அது. அதாவது சோறு போக்யம். உண்பவன் போக்தா என்று அறிந்ததே. இங்கு உண்ணப் படும் பொருள் ஜீவாத்மா. உண்பவன் ஸ்ரீமன் நாராயணன். சாஸ்திரங்களில் ஒருபக்கம் ஜீவாத்மாவை போக்தா என்றும் (உண்பவன் என்றும்) பகவானை உண்ணப்படும் பொருளாகவும் பேசப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கு மாறுபட்டு இங்கு சொல்லுவதின் தத்துவம் என்னவென்றால் பகவானைக்கிட்டி அனுபவிக்கை என்பது எதை? அவனுடைய கல்யாண குணங்களை அவைகள் பகவானிடமிருப்பதாலே கொள்ளமாளா இன்ப வெள்ளமாகிற அதை ஜீவாத்மா உண்ணுகிறான் என்னலாம். அவ்விடத்திலே அஹமன்னம் என்கிற வசனப்படி இந்த ஜீவாத்மாவை அடைந்த ஆனந்தம் பரமாத்மாவிடம் உள்ளது தானே. அதின் அளவு எவ்வளவு என்று பார்த்தால் உண்டவன் எவ்வளவு பெரியவனோ அவ்வளவு இருக்குமல்லவா? அவன் மஹா விஷ்ணுவாயிற்றே? எங்கும் வ்யாபித்த ஸ்வரூபமல்லவா, அதற்குத்தக்கபடி போக்தாவின் ஆனந்தம் இருக்குமே. போக்யம் ஸ்வரூபத்தால் சிறியதாயிற்றே அதின் அவா அதாவது பகவானை அனுபவிக்க வேணும் என்கிற ஆசை. அது இவ்வளவுதானே இருக்கும். இவன் அனுபவிக்கும் பகவனோ அறப்பெரியவன். போக்தா சிறியவன். பகவானோ மிகப்பெரியவன். அவன் அனுபவிப்பதும் உண்பதும் சிறியதேயானாலும் இவன் அவாவைக்கண்டு வயிறு நிறைந்தவனாக ஆய்விடுகிறான். பக்தர்களின் ஆசையைத் தனக்கு அன்னமாகக்கொண்டு களிக்கிறான் அவன். அதுதானே பெரிது. ஆகவே இவன் அவா இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்து போகிறது.

இதனை நம்மாழ்வார் திருவாய் மொழியில் முடிவிலே சூழ்ந்தகன்றாழ்ந்துயர்ந்த என்கிற பாசுரத்திலே அருளிச்

செய்கிறார் அதாவது மூலப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் பெரியதாய் இருக்கும் ஜீவாத்மாவின் ஞானத்தைக் காட்டிலும் பெரியதாய் பரமாத்மாவிலும் பெரியதாய் உள்ளது என்னுடைய ஆசை என்று சொல்லி எதிர்த் தலையில் எம்பெருமானுடைய ஆசை எப்படிப்பட்டது என்று பார்க்கும் போது, மேரு மலையின் உச்சியிலிருந்து கொண்டு கீழே கிடக்கும் கடுகைக் கண்டு எடுக்க முடியுமோ? இருந்தாலும் இல்லை என்னவேண்டியதாக வன்றோ இருக்கும். அப்படி என் அவா அறநீ சூழ்ந் தாயே என்கிறார் இதனால் போக்தா-யார், எம்பெருமான் தானே. இதை ஆழ்வார் ஓரிடம் ஸாதிக்கிறார் "வாரிக் கொண்டு உன்னை விழுங்குவன் காணிலென்று ஆர்வுற்ற என்னை யொழிய என்னில் முன்னம் பாரித்துதான் என்னை முற்றப் பருகினான் காரொக்கும் காட்கரையப்பன் கடியனே." என்று இங்கே காரொக்கும் என்கிற உவமை யாலே மேகம் கடலைப் பருகுமாப்போலே என்னைப் பருகி னான் என்று இதனால் போக்தா எம்பெருமானே என்பது திண்ணம். இதனால் ஜீவாத்மாவுக்கு பரமாத்ம லாபம் என்பதிலும் பரமாத்மாவுக்கு ஜீவாத்ம லாபம் என்பதே மிகவும் பெரியது. அதற்காகவே அவன் "எதிர் சூழல் புக்கு எனைத்தோர் பிறப்பும் எனக்கே யருள்கள் செய்ய விதி சூழ்ந்த தால்" என்று ஸமயம் பார்த்துக் கொண் டிருக்கிறான். நாம் இந்த ஸம்பந்தத்தை உணர்ந்தால் ஸகல சாஸ்தர ஸாரார்த்தங்களையும் அறிந்தவர்களா வோம். இது திருமந்திரத்தில் நாராயணாய என்கிற பதத்தில் முடிவாக உள்ள சதுர்த்திவிபக்தி அதாவது நான்காம் வேற்றுமையினால் உணர்த்தப் படுகின்றதாம் நாராயணனின் பொருட்டே இந்த ஜீவாத்மா என்பது தானே அதின் பொருள். அவன் அனுபவிக்க உரியதே இது, என்று தேரித்து இவனுக்கு என்ன லாபம் என்று கேட்டால் "தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளுமீதே எனக்கே

கண்ணனையான் கொள் சிறப்பே" என்று அவனுகப்புக்காக வே தன்னை அவனுக்கு என்று ஆக்கி அவன் உகப்பாலே தரும் கைங்கரியம் அடியேனுக்கு ரஸமாகையாலே அதனைத் தந்தருள வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறது என்பதே சதுர்த்தியின் ஸாரார்த்தம்.

இதனை பெருமாள் திருமொழியில் 5-9ல் காணலாம்.

"நின்னையே தான்வேண்டி நீள்செல்வம் வேண்டா
தான்
தன்னையே தான் வேண்டும் செல்வம்போல்,
மாயத்தால்
மின்னையே சேர்திகிரி வித்துவக் கோட்டம்மா
நின்னையே தான்வேண்டி நிற்பனடியேனே"

என்கிற பாட்டில் பக்தர்கள் செல்வத்தை வெறுத்து பகவானையே போக்யமாக விரும்புவார்கள். அப்படிப் பட்டவர்களை செல்வம் மேல் விழுந்து தானே வந்தடையும் என்பதால் இந்த பக்தர்களை போக்யமாகக் கருதி எம் பெருமான்தான் போக்தாவாகி இவர்களுடன் கூடியிருந்து குளிர்ந்து ஆனந்தமயனாக இருப்பான் என்கிறது! இங்கு அதுவே செல்வம்.

ஆக இவ்வளவால் ஒன்பது விதமான ஸம்பந்தங்களை இன்னதென்று உணரும் போது மிக்கவிறை நிலையும் என்கிற பகவானுடைய தத்வங்களையும் மெய்யாம் உயிர் நிலையும் என்கிற ஜீவதத்துவத்தின் நிலைமைகளையும் தக்க நெறியும் என்கிற உபாயத்தையும் தடையாகித் தொக்கி யலும் ஊழ் வினையும் என்கிற விரோதி ஸ்வரூபமாகிற ப்ருக்ருதி ப்ராக்ருதங்களும் பாபங்களும் ஆகிறவற்றையும் அதனைப் போககிக் கொள்ள இவன் செய்யும் செயல் களையும் வாழ்வினை என்றும் பலம் இன்னது என்பதையும் ஆங்காங்கே தெளியக் கடவதாக இருக்கிறபடியாலே அர்த்த பஞ்சகத்தின் நிலைமையையும் அறியப்பட்ட தாகிறது.

ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் - ஸ்ரீ நவவித ஸம்பந்தங்கள்.

ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் இந்த நவவித ஸம்பந்தங்களையும் ஸ்ரீராம பக்தர்களின் அநுஷ்டான விசேஷத்திலே கண்டு கொள்ளலாம். அதாவது.

1, பிதாபுத்ர ஸம்பந்தம் - இதனை (லக்ஷ்மணன்) இளைய பெருமாள், செய்தருளியவதிலும், சொன்ன சொற்க்களிலும் காணலாம்.

ஸ்ரீராமபிரானை வனத்துக்கனுப்புவதாக்கு இசைந்த தந்தையாகிய தசரத சக்கரவர்த்தியிடம் எனக்குத் தகப்பன் என்கிற உறவே வேண்டுவதில்லை, இனி ஸ்ரீராம பிரானே ப்ராதா, பர்த்தா, மற்றும் உள்ள எல்லா உறவு முறையும், தகப்பனும், ஆவர், என்று துணிந்துரைத் தார். அதின் படியே நீக்கமில்லா அடியார் என்று நம்மாழ்வார் அருளிச் செயலின் படியே பெருமாளைத் தொடர்ந்து அடிமை செய்தார். இதற்கு பற்றுசாக இவரைப் பெற்ற தாயாகிய ஸுமித்ரையாரும் சொன்னாள். அதாவது ஸ்ரீராமனையே தசரதனாகவும, ஸீதையையே நானாகவும், காட்டையே அயோத்தியாகவும் நினைத்துக் கொண்டு ஸ்ரீராமனைப் பின்தொடர்ந்து செல்வாயாக என்று "அன்பாவாய். ஆரமுதமாவாய், அடியேனுக்கின்பாவாய், எல்லாமும் நீயாவாய்" என்கிறபடி பக்தியினால் எல்லாவுறவிலும் பிதாபுத்ர ஸம்பந்தம் இங்கு முக்கியம்.

2. ரக்ஷ்ய ரக்ஷக, பாவரூப ஸம்பந்தம் :— இதனை அயோத்தியில் வாழும் மாந்தர்களின் துணிவான பேச்சினால் உணரலாகும். அதாவது தசரத சக்ரவாத்தி ஸ்ரீராம பிரானுக்கு பட்டங்கட்ட வேணுமென்று தான் நினைத்ததை ஊராரிடம் தெரிவித்து, அவர்களின் இசைவைப்பெற வேணுமென்று, ஸபையில் கேழ்க்க, ஊரார்

அறியப்படுமவனாகவும் அதாவது ஜ்ஞேயன் என்றும் அறிகிறவனான ஜீவாத்மாவை ஜ்ஞாதா என்றும் அறியத்தக்கது என்பதைக் காணலாம்.

6. ஸ்வ, ஸ்வாமி பாவரூப ஸம்பந்தம், இதனை ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானுடைய வாசகத்தால் அறியத்தகும். அதாவது தமயனான ராவணனை ஸ்வாமியாக முன்பெல்லாம் நினைத்திருந்தேன். ஸீதாபஹரமாகிற தீச்செயலைச் செய்தவனை விட்டு எனக்கு ஸ்வாமி நீரே, என்று ஸ்ரீராமபிரானை சரணமாக வந்தடைந்து என்னை உம்முடைய சரக்காகக் கைக்கொண்டருள வேணும் என்று வேண்டிக்கொண்டார். இதனால் சரணாகதி பண்ணுமவர்கள் அனைவரும் எம்பெருமானுடைய ஸ்வம் அதாவது கைப்பொருள் அவனே ஸர்வ ஸ்வாமி என்பதை உணரத்தக்கதாகிறது.

7. ஆதார ஆதேய பாவரூப ஸம்பந்தம் இதனை திருவயோத்தியில் வாழும் சராசரங்களின் தன்மையினால் அறியப்படுகிறது. அதாவது பெருமாள் வனவாஸத்துக்கு புறப்படும்போது மரம் செடி கொடிகளும் அதின் பூ காய் கனிகளும் வாடிவிட்டது. குளம் ஆறு குட்டைகளும் கொதித்து விட்டது. பெருமாள் வனத்திலிருந்து திரும்பும்போது தற்காலமில்லாமலிருந்தும் பூத்துக் காய்த்து பழுத்துக் குலுங்கியதாம் அம்மரம் செடிகொடிகளெல்லாமும். இதனால் சராசரங்களனைத்துக்கும் ஆதாரபூதன் எம்பெருமானே என்பதும் உலகமெல்லாம் ஆதேயம் அதாவது பகவானால் தரிக்கப் பட்டிருக்கின்றது என்பதை அறிவிக்கிறது.

8. ஆத்மா, ஆத்மீய பாவரூப ஸம்பந்தம்) இதனை சிறிய திருவடி என்கிற ஹநுமானிடமிருந்து அறியலாம்

அதாவது ஆத்மா-ஸ்ரீராம பிரான், உடல், ஹநுமான். உடலினால் உயிருக்கு எவ்வளவு உபயோகம் உண்டோ அவ்வளவும் ஹநுமானால் பெருமானுக்கு உண்டாக்கப் பட்டது. பிராட்டியைப் பிரிந்து வருந்தும் பெருமாள் அவளைத் தன் கண்ணால் காண ஆசைபட்டார். அது முடியாத போது இந்த ஹநுமானைத் தூதுவிட்டு இவர் கண்களால் கண்டதையே தன் கண்களால் கண்டதாக நினைத்தும் அவளைத் தழுவப்பெறாத குறையை இவளைக் கண்டுவந்த ஹநுமானைத் தழுவிக் கொள்ளுவதினாலும் ஓரளவு ஆற்றாமை தீரப் பெற்றார். திருவடி இராவணனுடன் யுத்தம் பண்ணும் போது பெருமானைத் தன் தோளிலே ஏற்றிக்கொண்டிருந்ததும் ராவணனால் எய்யப் பட்ட அம்புகளினால் ஹநுமானுடைய உடல் புண்படுத்தப் பட்டபோது இராமபிரான் மிகுந்த கோபத்தை அடைந்து இராவணனை தோற்கடித்து விரட்டியடித்தார். தன் மேல் அம்பெய்த போது, இப்படிப்பட்ட கோபத்தை அடைந் தாரில்லை. தன் திருமேனியிலும் இவரை அருமையாக எண்ணியிருந்தமை விளங்குகின்றது. பரலோகம் போமவர்கள் உடலை இவ்வுலகிலே விட்டுப்போமாப்போலே திருவடியை என் கூட பரமபதம் வாரும், எனறழைத்த போது அவர் வரமறுக்கவே இங்கேயே விட்டுப் போனார் என்பதும் ஒரு பொருத்தம். ஆனால் ஹநுமான் தன் உடலில் பெருமானையே நிறைத்துக்கொண்டிருப்பதாலே தன் உடலைவிட்டுப் போக இசையவில்லை. ஸஹ போஜனம் செய்தபடியாலே உடலும் உயிருமாய்ச் சொல்லுவது மிகப் பொருத்தம். இதுவே அனைத்துயிருக்கும் உயிராகிய பரமாத்மா ஸர்வேச்வரன் என்கிற உண்மைக்கு எடுத்துக் காட்டாக அமைந்தது

9. போக்த்ரு போக்ய ரூ ஸம்பந்தம் - இதனை ஸ்ரீ சத்ருக்:- நாழ்வானிடம் காணலாம். அதாவது போக்தா, உண்ப

வன் எம்பெருமான். போக்யமான உண்ணப்படும் பொருள் இங்கு சத்ருக்நாழ்வானும், அவரைப்போன்ற அனைத்துயிர்களும். ஸ்ரீ ராமபிரானிடம் பரமபக்தி கொண்டவர் பரதாழ்வான். அந்த பரதாழ்வானிடம் பரமபக்தி கொண்டவர் சத்ருக்நாழ்வான். இப்படி பாகவதர்களிடம் பக்தியுடன் அவர்களையே எல்லாமாக நினைத்திருக்குமவர்களை எம்பெருமான் தனக்கு போக்யர்களாக உகந்து மேல் விழுந்து அங்கீகரிப்பான் என்கிற தத்வார்த்தத்தை இங்கு காணலாயிருககிறது. உற்றது முன்னடியார்க்கடிமை என்கிற நிலையுண்டான பக்தர்களைத் தனக்கு போக்கியமாகக் கொள்ளுவான். ஆகையாலே சத்ருக்நாழ்வான் நிலையே நமக்குறியதாக வேணும்.

இப்படிப்பட்ட சத்ருக் நாழ்வானுடைய நிலையை கோதிலடியார் என்று நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்திருக்கிறார். நம்மாழ்வாரையே தேவு மற்றறியேன் என்று பற்றிய மதுரகவிகளிடம் காணலாகும். அந்த மதுரகவிகளின் நிலையே நமக்கும் ஆகப்பெற்றோம் என்று ஸ்ரீ மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்திருக்கிறார்.

இப்படிப்பட்ட நவவித ஸம்பந்தங்களை ஸ்ரீராமயண புருஷர்களில் அநுஷ்டான சேஷமாகக் காண்கையாலே, ஸகல சாஸ்த்ர ஸாரமான திருமந்திரத்தின் உட்பொருளான இந்த ஸம்பந்தங்கள் பக்தர்களின் நிலையாக நிலைநாட்டப்பட்டதாகும்.

கோயில் ஸ்ரீரங்கநாராயண ஜீயர் ஸ்வாமிகள் மடத்தில்
அரங்கேற்றப் பட்டது.